

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžo/51/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200607
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200607.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci žalobcu: K. K. J., nar. XX.XX.XXXX, V. K. XX, J., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-16/2015/OPK zo dňa 22.04.2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/178/2015-31 zo dňa 18.02.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/178/2015-31 zo dňa 18.02.2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/178/2015-31 zo dňa 18.02.2016 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-16/2015/OPK zo dňa 22.04.2015 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj len „OSZ SPSČaOÚ MV SR“) č. SPOU-OSZ-35.964-19/2014-VZ zo dňa 02.12.2014 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) o zastavení konania vo veci žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že rozhodnutím OSZ SPSČaOÚ MV SR č. SPC-35.964-1/6-2003 zo dňa 10.01.2003 bol žalobcovi podľa § 137 ods. 1 písm. a/ v súlade s § 38, § 39, § 58, § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) priznaný výsluhový dôchodok od 01.07.2002. Prvostupňovým rozhodnutím bolo podľa § 30 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku zastavené konanie vo veci žiadosti žalobcu zo dňa 28.10.2014 o priznanie starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia s

odôvodnením, že má priznaný starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení a zároveň má priznaný aj výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z., ktorý v § 143a vylučuje použitie ustanovení V. časti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej aj len „zákon č. 100/1988 Zb.“). Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote opravný prostriedok, ktorý bol zamietnutý napadnutým rozhodnutím žalovaného. V prvom rade sa krajský súd vysporiadal s argumentáciou žalovaného, že napadnuté rozhodnutie nepodlieha súdnemu prieskumu podľa piatej časti OSP, pretože sa v ňom nevyslovil žiaden záver, ktorým by sa mohlo zasiahnuť do právnej sféry žalobcu, ide o rozhodnutie procesnej povahy, ktoré podľa § 248 písm. a/ OSP nepodlieha súdnemu prieskumu, a preto žiadal konanie zastaviť. K tejto námietke krajský uviedol, že zákon nešpecifikuje, o ktoré z rozhodnutí pri takomto vymedzení ide, a preto to, či v danej veci ide o procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania, musí súd zväziť v každom konkrétnom prípade. Prvostupňové rozhodnutie o zastavení konania a naň nadväzujúce napadnuté rozhodnutie žalovaného je síce svojím charakterom procesným rozhodnutím, netýka sa však vedenia konania, ale ukončuje konanie bez meritórneho prejednávania. Z uvedeného dôvodu tieto rozhodnutia podliehajú súdnemu prieskumu, pretože nie sú predbežnej povahy a netýkajú sa vedenia konania. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia, pretože žalovaný si zamieta splnenie podmienky nároku na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení s pojmom dosiahnutia všeobecného dôchodkového veku, krajský súd uviedol, že zákonom č. 447/2002 Z. z. bol do zákona č. 328/2002 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2002 vložený § 143a, podľa ktorého sa od 01.07.2002 na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov nepoužijú § 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb.. Podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 30.06.2003 boli policajti zúčastnení na dôchodkovom zabezpečení bez obmedzenia. V zmysle § 6 ods. 2 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 222/2003 Z. z. sú od 01.07.2003 na dôchodkovom zabezpečení zúčastnení príslušníci Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Železničnej polície, colníci, príslušníci ozbrojených síl, ktorí vykonávajú profesionálnu službu v ozbrojených silách a príslušníci ozbrojených síl, ktorí sa počas výkonu vojenskej služby v ozbrojených silách štúdiom alebo výcvikom pripravovali na výkon profesionálnej služby v ozbrojených silách, a ktorým za výkon profesionálnej služby nevznikne nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu alebo invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. od 01.07.2002 je komplexne riešená problematika sociálneho zabezpečenia osôb, ktoré vykonávali a vykonávajú štátnu službu, či už v Zbore národnej bezpečnosti, prípadne v Policajnom zbore inak, ako je upravená vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ktorý upravuje podmienky vzniku nároku na dôchodkové dávky rozdielne, ako sú stanovené v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov. Vznik nároku na výsluhový dôchodok nie je odvodený od dovŕšenia veku potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení. Naopak, je založený len na princípe výsluhy, t. j. trvania služobného pomeru počas určeného počtu rokov. Žalobca je poberateľom výsluhového dôchodku, ktorý je mu vyplácaný z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov a nie je poberateľom výsluhového príspevku, ako tvrdil v žalobe. Výsluhový príspevok sa priznával policajtom po skončení služobného pomeru v súlade s § 210 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), a to do 30.06.2002, a preto aj námietku žalobcu, že v jeho prípade ide o výsluhový príspevok, krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Je nesporné, že žalobca má priznaný jednak starobný dôchodok zo všeobecného systému, ako aj výsluhový dôchodok z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď konanie vo veci jeho žiadosti zo dňa 28.10.2014 o priznanie starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia zastavil.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd tento rozsudok zmenil, napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd jeho námietku, že v jeho prípade ide o výsluhový príspevok, vyhodnotil ako neopodstatnenú a vyslovil názor, že je nesporné, že žalobca má priznaný jednak starobný dôchodok zo všeobecného poistenia, ako aj výsluhový dôchodok z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov ako dávku výsluhového zabezpečenia. Podľa názoru žalobcu krajský súd vo svojom rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, neúplne zistil skutkový stav veci a na

základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko tzv. výsluhový dôchodok nie je žiadnym z dôchodkov podľa V. časti zákona č. 100/1988 Zb.. V danom prípade sa naďalej jedná o výsluhový príspevok, ktorý mal byť dosiahnutím dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení pretransformovaný na plnohodnotný výsluhový dôchodok, a to ku dňu 25.11.2009. Tieto skutočnosti potvrdzuje aj právny názor Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 9So/112/2009, podľa ktorého „Výsluhový príspevok nie je rovnocenný výsluhovému dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., zostáva výsluhovým príspevkom podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa na účely trvania nároku na dávku výsluhového zabezpečenia priznanú podľa predchádzajúcich predpisov iba považuje a to vzhľadom na iný spôsob jeho výpočtu.“ Uvedené potvrdil Najvyšší súd SR aj v rozsudkoch sp. zn. 24Sd/101/2012 a 7So/11/2011 (pozn. najvyššieho súdu: rozsudok sp. zn. 24Sd/101/2012 je rozsudok krajského súdu). Nepriznaním rekonštrukcie (transformácie) doposiaľ vyplácaného výsluhového dôchodku v sume 86 eur mesačne zo strany žalovaného k 25.11.2009, kedy žalobca dovŕšil dôchodkový vek podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení, žalovaný porušil Dohovor č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (ďalej aj len „Dohovor č. 128“), konkrétne čl. 18, čl. 30 a čl. 33, keďže stanovuje iné, menej výhodné podmienky, žalobcu poškodzuje a porušuje zásadu rovnakého prístupu. Na základe uvedenej argumentácie a predložených dôkazov mal žalobca za to, že jeho odvolanie proti rozsudku krajského súdu je dôvodné.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny. Poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR č. k. II ÚS 127/07-21, č. k. I. ÚS 141/09-12 a na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozhodnutiach sp. zn. 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, 1Sžo/33/2008 a 8Sžo/547/2009, v ktorých najvyšší súd konštatoval, že nie je úlohou súdu v správnom súdnictve nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí. K námietke žalobcu ohľadom rekonštrukcie jeho výsluhového dôchodku žalovaný uviedol, že predmetom konania pred správnymi orgánmi oboch stupňov bolo rozhodovanie o zastavení konania vo veci jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov. Žalobca nežiadal o úpravu priznaného výsluhového dôchodku podľa § 143h ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z.. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že starobný dôchodok bol žalobcovi priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie č. 541 125 1472 0 zo dňa 09.09.2014, pričom v súvislosti s požadovaným priznaním starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia bolo poukázané na § 143a zákona č. 328/2002 Z. z., podľa ktorého sa od 01.07.2002 na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov nepoužijú § 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb., § 157 až 160 a § 167 až 174 vyhlášky Federálneho ministerstva práce a sociálnych vecí č. 149/1988 Zb., ktorou sa vykonáva zákon č. 100/1988 Zb.. Z dávkového spisu vyplýva, že doby trvania základnej vojenskej služby v rozsahu od 02.10.1973 do 01.10.1975 a služobného pomeru príslušníka ZNB v rozsahu od 19.10.1976 do 31.12.1990, ktoré sa zhodnocujú na vznik nároku na výsluhový dôchodok podľa § 328/2002 Z. z., a to v celkovom rozsahu 16 rokov a 77 dní, mu zakladali vznik nároku na výsluhový dôchodok a jeho výplatu za predpokladu, že do šiestich mesiacov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. požiada o túto dávku výsluhového zabezpečenia. Vzhľadom na to, že žalobca v čase skončenia služobného pomeru nespĺnil podmienky priznania dávky výsluhového zabezpečenia podľa vtedy platných predpisov, využil zákonnú možnosť vyplývajúcu z § 137 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z., pričom práve na základe jeho žiadosti mu bol od 01.07.2002 priznaný výsluhový dôchodok. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobca je poberateľom výsluhového dôchodku, ktorý mu bol priznaný a je mu vyplácaný z osobitného systému sociálneho zabezpečenia a nie je poberateľom výsluhového príspevku. Na základe uvedených skutočností považoval žalovaný poukazovanie žalobcu na právne názory Najvyššieho súdu SR za právne irelevantné. Žalobca nežiadal o úpravu priznaného výsluhového dôchodku podľa § 143h ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z., kedy by sa žalovaný zaoberal splnením podmienky nároku na úpravu výsluhového dôchodku tak, ako to predpokladá uvedené ustanovenie zákona č. 328/2002 Z. z.. Poukazovanie žalobcu na Dohovor č. 128 je nedôvodné, nakoľko jeho ratifikáciu Československou socialistickou republikou zapísal 11.01.1990 generálny riaditeľ Medzinárodného úradu práce s tým, že Československá socialistická republika prijíma záväzky len pokiaľ ide o III. časť Dohovoru č. 128. Tento dohovor je možné v rámci Slovenskej republiky aplikovať pri záväzkoch vyplývajúcich iba z jeho III. časti tak, ako sa k tomu zaviazala jeho

ratifikáciou Československá socialistická republika. Žalobca v podanom odvolaní bližšie nekonkretizoval, v čom podľa jeho názoru dochádza k porušovaniu čl. 18, čl. 30 a čl. 33 Dohovoru č. 128, ktoré sa nachádzajú v VI. časti, pričom záväzky boli prijaté iba pokiaľ ide o jeho III. časť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“). V zmysle § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Pri vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu odvolací súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, s ktorými sa stotožňuje v celom rozsahu. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného uvedie argumentáciu k odvolacím dôvodom.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., nárok na starobný dôchodok vzniká získaním 15 rokov obdobia dôchodkového poistenia a dosiahnutím dôchodkového veku.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 15 rokov.

Podľa § 137 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z., policajtovi, ktorého služobný pomer trval viac ako 15 rokov a pri skončení služobného pomeru nesplnil podmienky priznania dávky výsluhového zabezpečenia podľa doterajších predpisov, sa prizná dávka výsluhového zabezpečenia podľa § 38 alebo 40, ak o to policajt požiada najneskôr do šiestich mesiacov od účinnosti tohto zákona.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobcovi bol rozhodnutím OSZ SPSČaOÚ MV SR č. SPC-35.964-1/6-2003 zo dňa 10.01.2003 podľa § 137 ods. 1 písm. a/ v súlade s § 38, § 39, § 58 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. priznaný výsluhový dôchodok od 01.07.2002 vo výške 1.643 Sk mesačne. Pre výpočet výsluhového dôchodku mu bola zhodnotená doba trvania služobného pomeru 16 skončených rokov.

Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09.09.2014 bol žalobcovi podľa § 65, § 274 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. priznaný od 25.11.2012 starobný dôchodok v sume 225,80 eur mesačne a tento mu bol zároveň podľa § 82 a § 293ce zákona č. 461/2003 Z. z. zvýšený od 01.01.2013 na sumu 237 eur mesačne a od 01.01.2014 na sumu 245,80 eur mesačne.

Žiadosťou zo dňa 07.10.2014 žalobca požiadal žalovaného o priznanie starobného dôchodku poukazujúc na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09.09.2014 o priznaní starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia a súčasne argumentujúc splnením všetkých zákonných podmienok na jeho priznanie aj z osobitného systému sociálneho poistenia.

Podľa § 143a bod 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení zákona č. 447/2002 Z. z., od 01.07.2002 sa na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov nepoužijú § 130 až § 145 zákona č. 100/1988 Zb. .

Z citovaného § 143a zákona č. 328/2002 Z. z. vyplýva, že v ňom uvedené ustanovenia zákona č. 100/1988 Zb. sa nepoužijú až od 01.07.2002, počnúc ktorým mohol policajtom najskôr vzniknúť nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/71/2015 zo dňa 28.02.2017).

Zákon č. 328/2002 Z. z. je predpisom upravujúcim osobitný systém sociálneho zabezpečenia určeného okruhu osôb. Výsluhový dôchodok podľa tohto zákona je dávkou, ktorá sa už poskytuje doživotne, nielen do dovŕšenia dôchodkového veku určeného podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

Úmyslom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z. z. poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok, resp. naďalej poskytovať dovtedy priznané výsluhové príspevky ako dávky, ktoré majú povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení). Z čl. 19 Dohovoru č. 128 priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru č. 128 majú prednosť pred zákonom č. 461/2003 Z. z. a sú priamo záväzné.

Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia je v zmysle Dohovoru č. 128 možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť a nemožno ho odňať, pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou neprevyšuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Je potrebné zdôrazniť, že po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení má výsluhový dôchodok charakter „starobného dôchodku“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/171/2014 zo dňa 24.02.2016).

V danom prípade je potrebné rozlišovať dávky, ktoré žalobca poberá, a to jednak výsluhový dôchodok priznaný žalovaným podľa zákona č. 328/2002 Z. z. a starobný dôchodok priznaný Sociálnou poisťovňou, ústredie podľa zákona č. 461/2003 Z. z..

Kým zákon č. 461/2003 Z. z. upravuje nároky poistencov zo všeobecného systému sociálneho poistenia a jeho cieľom je zabezpečiť, aby doby poistenia boli poistencovi riadne zohľadnené pre vznik nároku na dávky podmienené dosiahnutím veku alebo nepriaznivým zdravotným stavom, osobitné právne úpravy používané v osobitnom systéme sociálneho poistenia obsahujú len úpravu, ktorá zabezpečuje užší okruh dávok sociálneho zabezpečenia a zohľadňuje ako dobu poistenia iba dobu výkonu služby. Osobitný systém poistenia (zákon č. 328/2002 Z. z.) neobsahuje úpravu starobných dôchodkov, sirotských a vdovských dôchodkov, ktoré by zohľadňovali dobu ich poistenia v celom rozsahu, teda aj v civilnom zamestnaní, ale obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, sirotských výsluhových dôchodkov, vdovských výsluhových dôchodkov a invalidných výsluhových dôchodkov, ktoré sú založené len na hodnotení doby služby poistenca bez zohľadnenia kategórie funkcií a bez zohľadnenia dôb poistenia, ktorú poistenci získali vo všeobecnom systéme. V dôsledku tejto skutočnosti potom vychádza záver, že poistenci osobitného systému sociálneho zabezpečenia sú vylúčení z pôsobnosti zákona č. 461/2003 Z. z. len v rozsahu zodpovedajúcom dobe poistenia v osobitnom systéme (s výnimkou prípadov podľa § 60 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., ktorým sa pre nárok na tieto dávky započítavajú doby služby v ozbrojených silách v celom rozsahu), ale nie v časti upravujúcej nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotský, vdovský alebo vdovecký dôchodok.

„Výsluhový dôchodok priznaný podľa § 38 a § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. je dávkou, ktorá patrí jeho poberateľovi od skončenia služobného pomeru a patrí mu aj po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecného predpisu o sociálnom poistení (zákon č. 461/2003 Z. z.). Vzhľadom na túto skutočnosť výsluhový dôchodok má odo dňa dovŕšenia dôchodkového veku povahu dávky v starobe, ktorú je potrebné považovať v zmysle čl. 33 ods. 1 Dohovoru č. 128 za inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť (prežitie určeného veku) - takou dávkou je aj starobný dôchodok, na ktorý vznikne nárok podľa zákona č. 461/2003 Z. z..

Vzhľadom na súbeh nárokov na dve dávky rovnakého druhu (dávky v starobe) potom v súlade s čl. 33

ods. 2 Dohovoru č. 128 prichádza do úvahy krátenie starobného dôchodku. Iný postup a priznanie starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. v plnej, tzv. teoretickej výške, by mal za následok priznanie dvoch povahovo rovnakých dávok za tie isté doby poistenia, čo by viedlo k neodôvodnenému a neprimeranému zvýhodneniu osôb, poistených v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a k diskriminácii poistencov, ktorí získali obdobia poistenia v takom istom rozsahu len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/108/2015 zo dňa 28.02.2017).

S poukazom na vyššie citovanú ustálenú judikatúru najvyššieho súdu dospel odvolací súd k záveru, že je vylúčené, aby bol žalobcovi priznaný starobný dôchodok aj zo všeobecného, aj z osobitného systému dôchodkového poistenia. Išlo by o duplicitné priznanie nároku na dávku toho istého druhu a žalobca by bol neprimerane zvýhodnený oproti osobám, ktoré získali obdobia poistenia v rovnakom rozsahu ako žalobca iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

Postup prvostupňového správneho orgánu, ktorý s poukazom na § 30 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku zastavil konanie o priznanie starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, ako aj postup žalovaného, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie, bol správny. V danom prípade správne orgány neboli príslušné na konanie vo veci a taktiež neexistoval ani iný príslušný orgán, ktorému by mohli predmetnú žiadosť žalobcu postúpiť.

Možno súhlasiť s konštatovaním žalobcu, že výsluhový príspevok priznaný podľa § 210 a § 211 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa iba považuje za výsluhový dôchodok, nie je však výsluhovým dôchodkom. Nemožno však súhlasiť so žalobcom, že jeho výsluhový príspevok mal byť dosiahnutím dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení pretransformovaný na plnohodnotný výsluhový dôchodok, a to ku dňu 25.11.2009, nakoľko žalobca nie je poberateľom výsluhového príspevku, ale výsluhového dôchodku ako dávky výsluhového zabezpečenia. Z uvedeného dôvodu nebolo možné prihliadnuť ani na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7So/11/2011, na ktorý poukázal žalobca, nakoľko išlo o odlišný prípad, kedy žalobca bol poberateľom výsluhového príspevku podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a nie výsluhového dôchodku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému v danom prípade zo zákona náhrada trov konania nepatrí.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.